

Od #1 New York Times bestsellerového autora

Five Nights at Freddy's

FAZBEAR FRIGHTS #5

KRÁLÍČEK BUDÍČEK

SCOTT CAWTHON

ELLEY COOPER
ANDREA WAGGENER

xyz

FNaF – Králíček Budíček

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Scott Cathon

FNaF – Králíček Budíček – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S, FAZBEAR FRIGHTS #5: BUNNY CALL

Copyright © 2020 Scott Cawthon.

Photo of TV static: © Klikk/Dreamstime

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

ISBN tištěné verze 978-80-267-7025-1

ISBN e-knihy 978-80-267-7026-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-7060-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-7061-9 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Five Nights

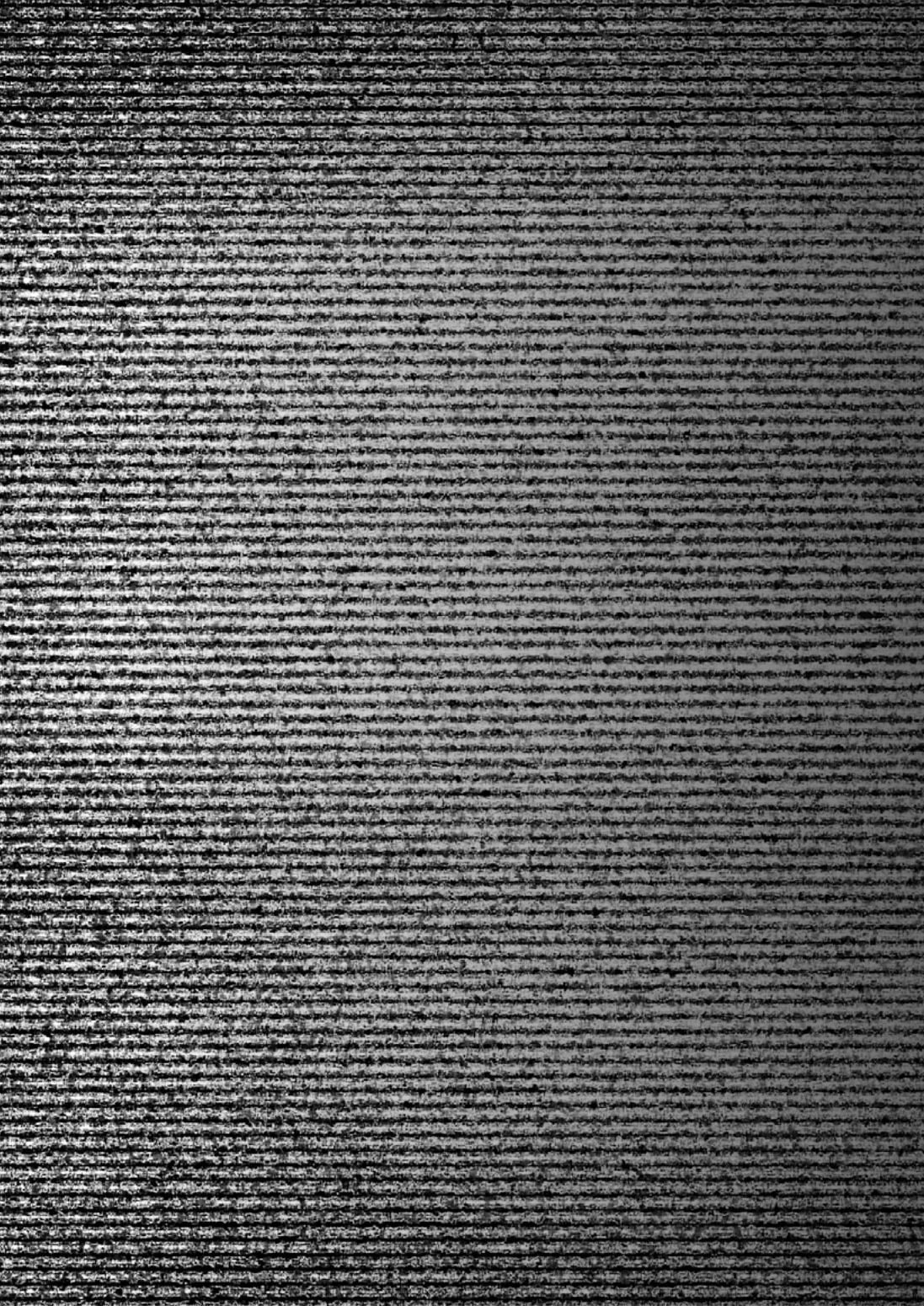
at Freddy's

FAZBEAR FRIGHTS #5

KRÁLÍČEK BUDÍČEK

Scott Cawthon
Andrea Waggener
Elley Cooper

xyz

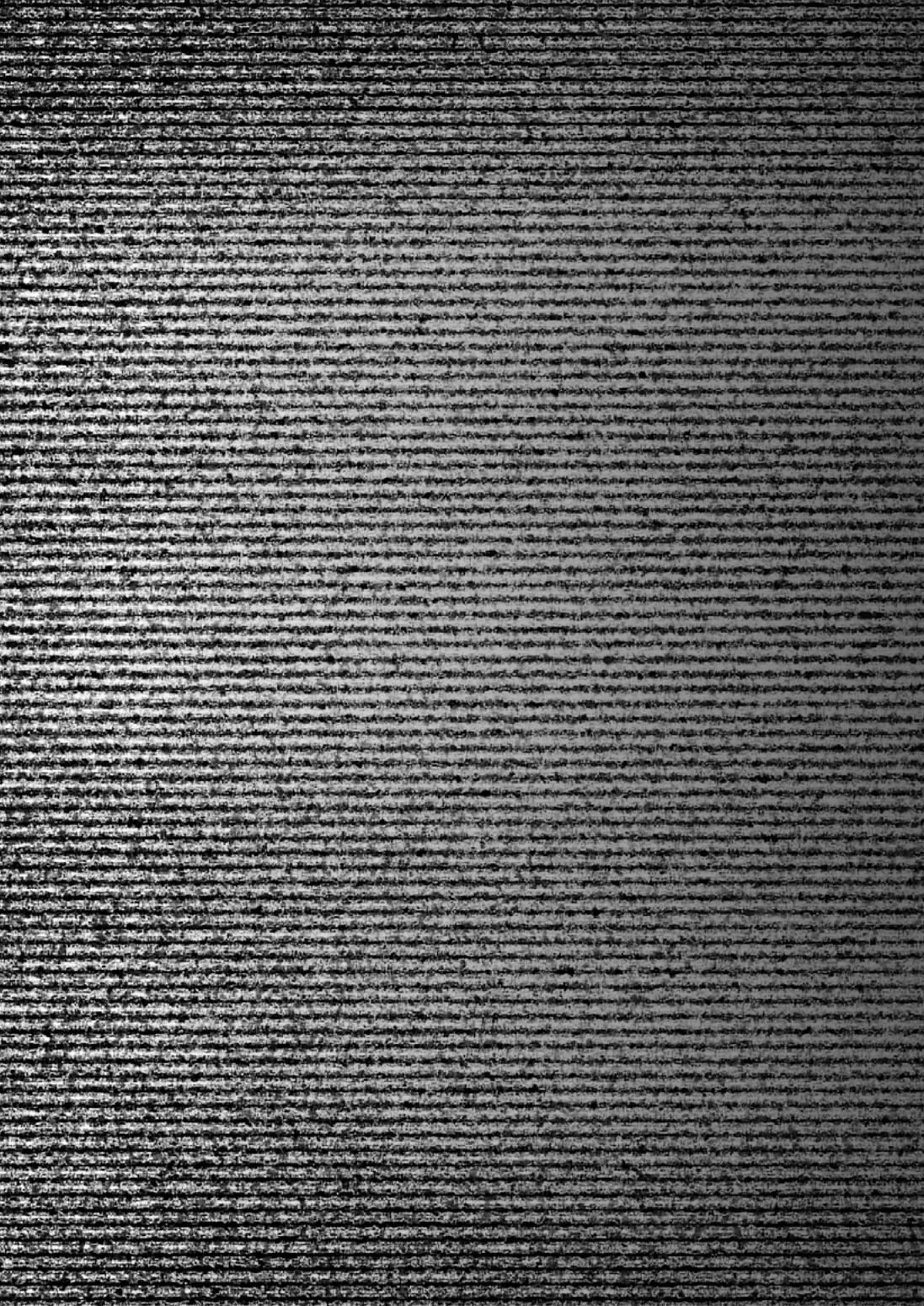

OBSAH

<u>KRÁLÍČEK BUDÍČEK</u>	9
<u>NA VLASTNÍ KŮŽI</u>	83
<u>MUŽ V POKOJI 1 280</u>	135

PLAY ▶

KRÁLÍČEK BUDÍČEK

Boba, sedícího za volantem nevýkonného minivanu, téměř oslepilo slunce, jež zničehonic vykouklo zpoza olověných mraků nasáklých vodou. Přimhouřil oči, zamračil se, sklopil stínítko, zpomalil a projel přibližně miliontou prudkou zatáčkou, která byla součástí zdánlivě nekonečné klikaté silnice obklopené hustě zalesněnými horami.

To je prostě... skvělý, pomyslel si Bob.

Pokud se v souvislosti s tímhle výletem na něco těšil, tak výhradně na deštivé počasí. Ostatní členy jeho rodiny avizovaný déšť „rozladil“, nicméně Bob se z nepříznivé předpovědi potajmu škodolibě radoval. Případný liják by vystavil stopku vlně aktivit a on by si mohl v klidu zarybařit, přečíst si knihu a dopřát si šlofíka.

„Podívej se, miláčku,“ zahlaholila Wanda, Bobova manželka. „Sluníčko!“

„Aha, to je sluníčko?“

Wanda jej laškovně šťouchla do ramene.

„Podej mi sluneční brýle.“

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

Bob na okamžik odtrhl oči od vozovky a upřel je na útlou, bledou, pihovatou Wandu s drobnými rysy, jež se předklonila a lovila brýle z palubní přihrádky. Kochal se pohledem na manželčiny lesklé kaštanové kadeře a hebké kontury jejího profilu. I po dvanácti letech manželství a třech dětech mu stále připomínala půvabnou energickou roztleskávačku, do níž se zamiloval v posledním ročníku na střední škole. Jediný patrný rozdíl představovalo její módní ošacení – černé šortky s vysokým pasem a světle fialový síťovaný top, jež si oblékla přes černé tílko –, které vyměnila za třásně a plisovanou sukni. Ramínko topu se jí shodou okolností svezlo z ramene a Bobovi se z toho úžasného pohledu div nezatočila hlava.

Nasadil si brýle a opět se plně věnoval řízení. Poté zabloudil očima ke zpětnému zrcátku. Během několika vteřin sebekriticky uznal, že nadšeného sportovce ze střední, jímž *býval*, pohltila minulost. Marně pátral po dlouhých, hustých černých vlasech, ostré čelisti, rošťáckých tmavě hnědých očích a širokém bezstarostném úšklebku. Dřívější mladistvý vzhled nahradily krátké, řídnoucí prošedivělé vlasy, povislý podbradek, unavené oči a sevřené rty s pokleslými koutky. Většina svalů mu ochabla. Na posilování mu nezbýval čas, což se bolestně projevilo na celkovém vzezření jeho těla.

Raději urychleně zaměřil veškerou pozornost na řízení. Jakmile silnice začala stoupat a rozšířila se o třetí, předjížděcí pruh, přešel do pravého pruhu. Za minivanem se náhle vyloupily dva sportovní sedany a záhy okolo něj prosvíštěly.

„Chybí mi MGéčko,“ povzdechl si Bob.

Wanda na něj letmo pohlédla, ale nahozenou návnadu nespolkla – jako obvykle. Když se jim narodil druhý potomek,

zbavil se na manželčino naléhání milovaného autíčka, jehož prodeje dosud litoval. Stýskalo se mu po všem, dokonce i po výrazné vůni motorového oleje a kožených sedadel, díky níž se pokaždé cítil mužně... a mladě.

Zavrtěl hlavou a snažil se nevdechovat směsici pachů sestávající z arašídového másla, špinavých ponožek a hroznového džusu, která se linula minivanem.

„Hádejte, co je nového?“ zvolala Wanda.

„Co?“ vyhrkly děti sborově.

„Upravili předpověď počasí!“ Wanda soustředěně hleděla do mobilu a pak se na sedadle samou radostí doslova roztančila.

Boba udivilo, že mobil stále přijímá signál. Připadalo mu, že je od civilizace dělit tisíce kilometrů.

„Podle původní předpovědi nás měl na osmdesát procent provázet vytrvalý déšť,“ pokračovala Wanda. „Ale podle nejnovějších informací má pršet jen na dvacet procent. Bude nám svítit sluníčko!“

„Šťasné sluníčko, ušměvavé sluníčko, sluníčko, pod' ší hlát,“ rozezpívala se falešně Cindy, Bobova tříletá dcera.

„Zářivé sluníčko, přívětivé sluníčko, je překrásný den,“ přidala se k Cindy Wanda.

Cindy se zahihňala a zaspívala vymyšlený popěvek s drásavou melodií znovu, přičemž poskakovala v autosedačce, až se jí pohupovaly kaštanově hnědé kučeravé copánky. Nedostatek pěveckého nadání vynahrazovala roztomilostí a entuziasmem. Pihami a šťastným úsměvem si získala každého, s kým se seznámila.

„Zaspíváme si všichni!“ zahalekala Wanda.

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

Vedle Cindy seděl v autosedačce sedmiletý Aaron, jenž se nemohl dočkat, až z ní vyroste. I on měl kaštanově hnědé vlasy, obličej posetý pihami a stejné množství elánu jako jeho sestra, takže se ke zpívajícímu duu podle očekávání připojil. Vytáhlý, tmavovlasý, desetiletý Tyler s širokými rameny, která předznamenávala jeho budoucí atletickou postavu, se rozvaloval ve třetí řadě sedadel. Rád se odlišoval, protože byl nejstarší. Naproti tomu byl stále v dětském věku, takže se chtěl účastnit rodinné „zábavy“, jež zahrnovala herní večery, filmové večery, nedělní pikniky a společné zpívání. Nepřekvapivě přispěl svým dílem i nyní a podkreslil rodinnou píseň beatboxovým doprovodem.

„Šťastné sluníčko, usměvavé sluníčko, sluníčko, pojed' si hrát,“ zpívala Bobova rodina.

„No tak, Bobe,“ vybídla jej jemně Wanda. „Zpívej přece taky!“

Bob cosi nesrozumitelně zabručel, načež skřípal zuby, zatímco jeho nejbližší přezpívali krátkou improvizovanou písničku minimálně šestkrát. *Pust' mi nějakej klasicej rock a já budu nadšeně hulákat na celý kolo*, pomyslel si. *Ale v žádným případě nebudu opěvovat zatracený slunko.*

Dál tiskl rty k sobě a očima se vpíjel do mokrého asfaltu, který se třpytil v paprscích slunce, jež rozzářilo celou oblohu. Dvojitá žlutá čára se zdánlivě proměnila v lano, které neúprosně táhlo minivan do cílové destinace. Bob sice řídil, ale ve skutečnosti o směřování vozidla nerozhodoval.

Kdy naposledy měl nad něčím kontrolu? Než se narodil Tyler? Těsně po svatbě? Než se seznámil s Wandou? Po svém narození? Je snad koncept kontroly pouhá iluze?

Jakmile píseň konečně dozněla, Aaron položil tradiční otázku:

„Už tam budem?“

„Už tam budem? Už tam budem?“ papouškovala po něm Cindy.

„Jak je to daleko? Už tam budem?“ ozvala se Wanda.

„Ještě ty začínej,“ povzdechl si Bob.

Wanda se rozesmála. Nahlédla do mapy, kterou si rozložila na klín, a odpověděla si sama:

„Zbývá nám ujet čtyřicet tři kilometrů.“

Wanda zastávala názor, že při čtení z mapy si člověk užije mnohem víc zábavy, než kdyby se nechal slepě navigovat GP-Skou, což Bobovi imponovalo. Šlo o jednu z mnoha manželčinych osobitých vlastností, které na ní miloval. Naproti tomu skládání písniček (kupříkladu přihloupkých slátanin o slunci) se řadilo k výstřelkům, bez nichž by se *klidně* obešel. Ustavičné lpění na rodinné pospolitosti se mu vyložene protivilo.

Když byl Tyler menší, Bob se na čas strávený s rodinou docela těšil, jelikož výlety spojené s rybařením a baseballové zápasy, na které synka brával, si vysloveně užíval. Dokonce ho bavilo chodit i na túry, které plánovala Wanda. Potom se narodil Aaron a rodinné aktivity se poněkud zkomplikovaly, ale stále se daly snést. Následně přišla na svět Cindy, která proměnila mírný chaos v naprostý blázinec. Cindy nebyla žádný spratek, právě naopak – Bob si nemohl přát rozkošnější dcerku, jež však překypovala nevyčerpatelnou zásobou energie, kterou navíc přenášela na své bratry a ti pak dováděli jako pominití. Bob měl poslední dobou pocit, že si nemůže dopřát chvilku klidu nebo ticha, ani během spánku. Každou

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

noc (bez výjimky!) jim do manželské postele v jistém okamžiku vhapsla jedna z vydařených ratolestí – někdy se jich mezi ním a Wandou mačkalo i víc.

Čas, který míval dříve vyhrazený pro sebe, patřil nyní všem, jen ne *jemu*. Jednotlivé úseky si uzmula práce, děti a Wanda. V minulosti nikdy nelitoval jediné minuty strávené s Wandou, jenže v té době se věnovali zábavným radovánkám. V současnosti po něm vyžadovala výlučně to, aby se choval jako otec rodiny, takže se střídavě ujímal role trenéra, učitele, kamaráda, kuchaře, kutila, řidiče, nakupujícího, domovníka a živitele.

O kempu Etenia pověděla Wandě její nejlepší kamarádka před několika měsíci. „*Etenia* znamená v indiánském jazyku ‚bohatý‘,“ četla Wanda z brožurky, která svou tloušťkou připomínala časopis. „Pojmenovali jsme náš rodinný kemp Etenia, neboť muž, jenž má rodinu, je vskutku bohatý. Není to rozkošné, Bobe?“

„Hm,“ zamručel Bob nepřítomně.

Domníval se, že manželka mu čte o kempu ze stejného důvodu, z kterého mu četla o Grónsku, Norsku či Albánii. Zkrátka toužila cestovat a s oblibou vyhledávala informace o eventuálních destinacích. Ovšem o kempu Etenia si nemínila pouze číst.

„Proč tam prostě nepošleme děti? My bychom mohli zůstat doma a lenořit v houpací síti,“ nadhodil Bob, když Wanda o kempu neustále brebentila. Poté si ji přitáhl k sobě a přitiskl se obličejem k jejímu krku. „Jenom my dva.“

Wanda mu na to neskočila. Nesouhlasila ani s tím, že by si zarezervovali pokoj v pěkném hotelu, posadili děti k bazénu

a strávili spolu nějaký čas o samotě. Nakonec vytáhl z rukávu veškerá esa a zmínil se o luxusním letovisku, které slibovalo, že zabaví děti, aby se rodiče mohli bezstarostně povalovat pod rozložitými slunečníky na bílých písčitých plážích. Bob chtěl *relaxovat*, ale Wanda bažila po něčem docela jiném.

A tak se ocitl v minivanu, který mířil do... kempu Etenia.

Mrkl do zpětného zrcátka a pátral po původu nenadálého kraválu, který mu rval ušní bubínky. Vzápětí seznal, že všichni sourozenci se zapojili do jakési komplikované tleskáci hry.

Wanda se naklonila k Bobovi. „Se Zoíí jsme v dětství kempování milovaly,“ řekla mu podesáté. „Jediný háček spočíval v tom, že jsme kempovaly bez rodičů. Není úžasné, že si naše děti něčím podobným procházet nemusejí? Strávíme společně celý týden!“

„Úžasné.“

Postřehla-li Wanda v Bobově hlase sarkasmus, nebrala jej na vědomí.

Přes cestu zčistajasna přeběhl jelen a Bob dupl na brzdu. Minivan naštěstí nejel příliš rychle – ne že by to bylo myslitelné, protože motor nebyl osazen turbem, které by jeho výkon nakoplo v prudkých kopcích, zejména ve velkých nadmořských výškách. Proběhnuvší jelen minivan nijak výrazně neohrozil, Bob přesto cítil, že se mu zvýšil krevní tlak.

„Nemůžete tam vzadu přestat blbnout?!“ okřikl hlučně nezbedy. „Snažím se řídit!“

Na chvíli se rozhostilo báječné ticho.

„Myšlíš, že tam žijí víly, taťko?“ zeptala se Cindy, jež zírala postranním okénkem na ubíhající hustý les, který lemoval krajnici.

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

„Proč by tam nežily?“ odvětil Bob.

Wanda mu v jednom kuse opakovala, že Cindy je mimořádně citlivá. Nikdy by svou holčičku nedokázal připravit o iluze. Pokud chtěla věřit na víly, byl povinen její víru podpořit.

Wanda změnila téma. „Co tam vlastně budeme dělat?“ obrátila se na děti.

Bob zasténal. *Zase ten kolovrátek...*

Všichni tři se začali překřikovat jeden přes druhého.

„Velké bubiny, šoutěž talentů, kalaoke, hotba ža poklatem, loutky, malování na kamínky, tlampolína, tančování, hula-hop, gynmaštika!“ zadrmolila Cindy.

„Trampolína, lukostřelba, jízda na koni, kánoi, nafukovací duši a horském kole, výšlapy!“ zakřičel Aaron.

„Opičí dráha, jízda na kajaku, potápění, plachtění, plavání, přetahování lanem, běhání, pinec, volejbal, bungee jumping, lanový skluz,“ zaječel Tyler.

Wanda se potěšeně rozesmála. Tuhle otázku položila křiklounům schválně, aby je rozdivočela.

Bob by si nejraději zacpal uši oběma rukama, ale musel je držet na volantu.

A co rybaření? vzpomněl si v duchu na svůj oblíbený koníček.

Wanda rybaření nenáviděla, zato dovedla mistrně manipulovat. Když Boba přemlouvala, aby se uvolil zúčastnit pobytu v kempu Etenia, využila proti němu právě jeho vášně pro rybaření.

Jakmile nebylo pochyb, že do kempu pojede (koho by zajímal jeho názor), utěšoval se představou, že se při vhodné

příležitosti zatoulá k vodě a nerušeně si zarybaří. Tehdy vyšla najevo pravda.

„Víš, nebudeš moci jen tak odejít,“ připustila Wanda. „Pořádají tam rybářské turnaje, takže bys mohl přemluvit kluky, aby se do jednoho přihlásili s tebou.“

Proč musí být všechno tak organizované?

Uřvanci ze sebe nepřestávali chrlit jednu aktivitu za druhou. Bob dospěl k závěru, že by v kempu museli strávit přibližně pět let, aby stihli vyzkoušet všechny. Naštěstí před sebou měli pouhý týden.

Pouhý. Jo, jasně...

Sedm dnů představovalo celou věčnost.

„Sedm dnů zábavy a dovádění,“ šveholila bez ustání Wanda, zatímco připravovala rodinu na vysněný výlet. Z jejích neutuchajících chvalozpěvů by člověk usoudil, že se má do kempu těšit.

Jak tam Bob přežije celý týden?

Bob musel chtě nechtě uznat, že kemp Etenia vypadá úchvatně – lépe řečeno *vypadal by* úchvatně, kdyby nebyl zamořen hlučnými rodinami.

Kemp Etenia, jenž se rozprostíral v úzkém údolí mezi dvěma zalesněnými horskými hřebeny završenými rozeklaným skaliskem, obepínal břehy rozložitého, klikatého, sytě

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

modrého sladkovodního jezera Amadahy. *Amadahy* znamená v čerokézštině (alespoň dle brožurky) *lesní voda*. Kdyby se kemp nacházel poblíž území Čerokiů, jednalo by se o příhodný název pro jezero v lesích, jenomže příslušníci jmenovaného indiánského kmene nikde poblíž nežili. Bob se o téhle nerosrovnalosti zmínil před Wandou, kterou to – vzhledem k její lhostejné reakci – zřejmě netrápilo ani v nejmenším.

Ke kempu vedla neoznačená polní cesta posypaná štěrkem, dlouhá šestnáct kilometrů, která odbočovala z hlavní silnice u úpatí příkrého svahu. Téměř na samém konci cesty se za javorem nenápadně krčila prostá cedule, která zmožené výletníky ujišťovala, že dorazili na správném místě: KEMP ETENIA: ROVNOU ZA NOSEM.

Kemp byl stejně malebný jako jeho okolí. Dominoval mu rozměrný srub (hlavní budova) s lesklou zelenou plechovou střechou, dvěma kamennými komíny po stranách a prostornou verandou, jež obemykala průčelí srubu a boční strany. Pětatřicet chatek postavených z klád a kamenů, roztroušených nedaleko srubu, připomínalo káčátka plovoucí za kachní mámou.

Bobově rodině přidělili chatku číslo sedmnáct, jež nesla název *Nuttah*¹. V jazyce Algonkinů odpovídá tenhle výraz přídavnému jménu *silný*.

Kluci měli ze slova „Nuttah“ velkou psinu.

„Budem bydlet ve cvokárně¹,“ oznámil Tyler všem svým kamarádům.

1 Odkaz na podobnost mezi slovem „Nuttah“ a slovním spojením „nut house“ – blázinec, cvokárna. V doslovném překladu „oříškový dům“.

„Nezahrávej si s mým Nuttahem,“ omílal Aaron do zblbnutí.

„Bude ta boudiška plná alašídů, taťko?“ zeptala se Cindy několikrát.

„Pomineme se!“ vyhrkla Wanda.

„Mně už z toho začíná hrabat teď,“ postěžoval si Bob.

Podle Bobova názoru byl název chatky stupidní, poněvadž široko daleko nepobýval žádný algonkinský kmen. Majitelé kempu Etenia zjevně sáhli do pomyslného klobouku a namátkou z něj vytáhli několik indiánských slov.

Za hlavní budovou se nalézalo stinné obdélníkové, šterkem vysypané parkoviště, které strážily okolní stromy. Bob vjel na parkoviště a vzápětí byl upozorněn, že s minivanem nemůže zajet až k chatce.

„Zničilo by to atmosféru,“ vysvětlila Wanda Bobovi, když kvůli tomu začal lamentovat.

„Je nesnesitelná bolest zad způsobená taháním všech našich krámů taky součástí atmosféry?“ odsekl Bob.

Wanda se na něj pouze usmála a nanasla si na rty čerstvý lesk.

No, to je asi odpověď na mou otázku, pomyslel si Bob.

Stál na parkovišti vedle minivanu napěchovaného zavazadly a hračkami – nemluvě o zadním nosiči nacpaném další bagáží – a v zádech mu začalo pulzovat bolestí při pouhém *pomyšlení* na přenášení všech věcí do jejich chatky, která se od parkoviště nacházela (jak jinak!) nejdál ze všech.

„Stojí hned na okraji lesa, Bobe,“ rozplývala se Wanda nadšením.

„Ach, mé srdce plesá radostí,“ opáčil Bob.

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

A tak dorazili do kempu Etenia – ráje z pohledu jedné ženy a pekla z pohledu jejího manžela.

Bob vzhlédl k proradné bledě modré obloze bez jediného mráčku. Slunce mu zářilo téměř nad hlavou a neúprosně jej spalovalo svými paprsky. Rtuť teploměru se vyšplhala přinejmenším na šestadvacet stupňů a panovalo úmorné dusno.

Wanda s dětmi, jimž pod nohama vesele křupal štěrk, prakticky tančily okolo auta. Cindy se otáčela kolem dokola, Aaron rozjařeně křepčil a Tyler bubnoval na kapotu minivanu. Wanda zdravila všechny kolemjdoucí a ptala se jich, jak se mají.

„Jé, *otýlek!*“ vypískla Cindy.

Bob pohlédl do míst, do nichž ukazoval Cindyin buclatý prstík, a spatřil monarchu stěhovavého, který zrovna zalétával do ostružiníku skvělého s lososově růžovými plody. Ve vzpomínkách se vrátil do dětství a vybavil si jedno táboření s tátou. Tehdy si k večeri natrhali ostružiny a usmažili si čerstvě uloveného pstruha.

„Rychle, tati,“ vyhrkl Aaron. „Musíme se zapsat, nebo nám všechnu suprovou zábavu vyfouknou ostatní.“

„Mohl bys to jít zařídit, Bobe?“ pronesla Wanda, jako by se to rozumělo samo sebou, a podala Bobovi čtyři archy papíru.

Bob věděl, že papíry jsou popsány dvěma seznamy: jeden obsahoval aktivity vybrané dětmi, zatímco druhý aktivity vybrané Wandou, kterých se zúčastní všichni členové rodiny. Povzdech si. Papírování mu zabere celou věčnost.

„Já se tady s dětmi mezitím porozhlédnu a seznámím se s táborníky,“ prohodila Wanda. „Až nás zapíšeš, můžeš odnést zavazadla do chatky.“

„Och, vážně *můžu*? Bezva,“ zamumlal Bob.

„Co jsi říkal, miláčku?“

„Ale nic.“

Bob se díval za Wandou a dětmi. Hopsaly pryč, kdežto on se nepohnul ani o píd'. Nejraději by nastoupil do minivanu a odjel. Pohlédl na sedadlo řidiče. Co by se asi stalo, kdyby to vážně udělal?

Nasládlá vůně lučních květin se mísila s pronikavým zápachem výfukových plynů, ovšem Boba udeřila do nosu zejména vůně jalovců a borovic, která jej přiměla myslet na jeho nejoblíbenější drink, gin s tonikem, o němž Wanda prohlásila, že „chutná jako jehličnatý strom“, když jí ho namíchal poprvé. Od té doby říkala ginu s tonikem „jehličnatý drink“ a posléze zkráceně „jehličnan“. Během pátečních večerů, po zahrnutí dětí na kutě, Boba příležitostně vyzvala, aby jí namíchal „jehličnan“.

Jeden „jehličnan“ by mu právě teď bodl.

Najednou do něj zezadu strčilo nějaké děcko a hned se mu za svou neopatrnost hlasitě omluvilo. Bob zavrával, narazil do boku minivanu a chytil se otevřených dveří u druhé řady sedadel, aby neupadl. Následně si všiml obézního zpoceného muže středního věku, který zápasil s několika sportovními taškami a kufry. Oči obou mužů se na okamžik setkaly a Bob se na upachtěného chlapíka účastně usmál. Nato zavřel dveře minivanu a rozhlédl se kolem sebe.

Okamžitě svého činu zalitoval.

Když si prohlížel kemp ze sedadla řidiče a pozoroval svou rodinu, která se vyhrnula z minivanu s nespoutaným nadšením, způsobilo mu to nejednu vrásku na čele. Jakmile

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S

uzřel ten očistec z širokého úhlu, prakticky se mu podlomila kolena.

Všude pobíhali frackové, jako kdyby je někdo nadopoval drogou, která jim otupila smysly, a přesto je udržovala v neustálém pohybu. Muži se mu před očima měnili v tažné muly; zpocení tátové od rodin se potáceli pod vahou břemen, zatímco mámy se seznamovaly a organizovaly. Uprostřed nastalého zmatku pobíhali vedoucí kempu, kteří pískali na píšťalky a vykřikovali nesrozumitelné pokyny.

Bob se pokoušel porozumět jednotlivým slovům, leč neúspěšně. Obrnil se trpělivostí a vykročil k jedné vedoucí, modrooké culíkaté blondýně, která zapískala zrovna ve chvíli, kdy se ji chystal oslovit. Ostrý hvizd mu pronikl ušními bubínky až do mozku a několik vteřin se v něm proháněl. Bob na okamžik oněměl.

„Promiňte,“ promluvil na vedoucí, sotva se mu vrátila řeč, „kde se zapisují aktivity?“

Plavovláska zcela nesmyslně opět foukla do píšťalky (tentokrát naštěstí jenom krátce) a ukázala na nízké schodiště umístěné na jednom konci srubu.

„Vyděte po támhletých schodech, pokračujte na přední verandu a stoupněte si do fronty, která vás dovede k příslušným stolům uvnitř srubu.“ Vedoucí znovu zapískala na píšťalku.

Bob jí tu proklatou věc málem strhl z krku, ale ovládl se. „Díky,“ ucedil se smrtícím úsměvem.

Vystoupal po schodech, došel na přední verandu a postavil se do fronty. Zhlédl svou rodinu, která se v kempu už rozkoukávala. Cindy se držela za ruce s holčičkou s černými copánky a otáčela se s ní dokola na širokém mole, jež se